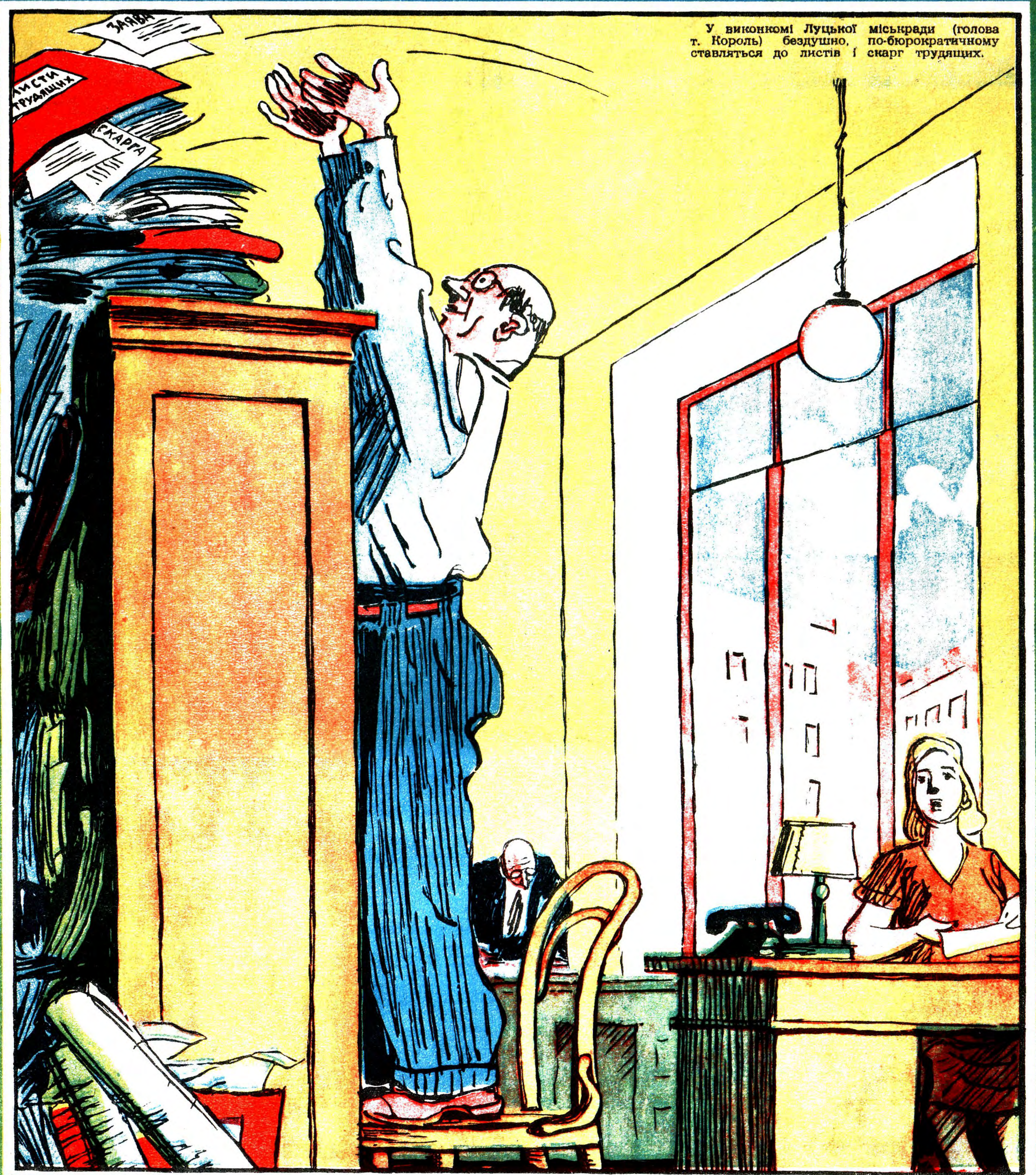

п е р е щ ь

У виконкомі Луцької міськради (голова т. Король) бездушно, по-бюрократичному ставляться до листів і скарг трудящих.

Мал. В. ЛИТВИНЕНКА

ВИВЧИВ ХАРАКТЕР...

— Що ви робите?! А якщо начальство захоче прочитати листи й скарги...

— Знаю, що роблю, не перший рік — у цій установі.

ОБЕР-ІУДА

Мал. В. ГЛИВЕНКА

ІУДА ІСКАРІОТСЬКИЙ. — Оце Іуда!
Цілий народ продав!

Здоровенькі!

ЛИСТ ГОЛОВІ ЗАВКОМУ КИЇВСЬКОГО ВАГОВОГО ЗАВОДУ
ІМ. ДЗЕРЖИНСЬКОГО тов. ЄВСТИГНЕЄВУ В. Г.

Здоровенькі були, Василю Григоровичу!

Давненько збиралися ми написати Вам пару теплих слів, та все якось не випало. То нам зайколотися, то Ви зайняті, і так аж до сьогоднішнього дня. Нарешті, як бачите, взялися за перо, щоб здійснити свій давній намір. Наш короткий лист матиме суґубо діловий характер і тому, з Вашого ласкавого дозволу, в перших же рядках поставимо три суґубо ділові запитання.

Перше суґубо ділове запитання: Чи знаєте Ви, шановний Василю Григоровичу, кращих людей свого підприємства людей, яких ми з гордістю називаємо героями нашого часу, передовими стахановцями післявоєнної п'ятирічки?

Друге суґубо ділове запитання: Чи знаєте Ви, шановний Василю Григоровичу, як живуть і як відпочивають ці чудесні люди по закінченні трудової вахти?

Третє суґубо ділове запитання: Чи знаєте Ви, шановний Василю Григоровичу, що таке чуйність, що таке піклування про свій колектив?

Глибоко переконані, що на перше запитання Ви відповісте докладно, притому з жаром, з пафосом...

— Як не знати кращих людей заводу? — вигукнете Ви. — Та я їх по імені й по батькові всіх до одного знаю... Ось хоч би товариш Литвин В. М.! Наш вихованець! Наша краса! Наша гордість! У нас виростав, у нас учився майстерності, від нас пішов на фронт. З фронту знову на наш завод повернувся. Ім'я товариша Литвина красується на столичній дошці пошани. Він кращий стругальник Києва. Він з початку п'ятирічки виконав уже 11 річних норм!

І так далі, і так далі, як по писаному. Ні, тут Вам пальця в рот не кладі! Але де дінеться Ваше красномовство, Ваш пафос, коли справа дійде до другого і третього запитань? Тут язик Ваш стане ворогом Вашим. Він (язик), як стій, втратить еластичність і видасть з головою свого хазяїна. Та й що йому бідоласі (язикові) робити? Говорити неправду? Заявляти, що голова завкому цікавиться, знає, як живуть і відпочивають робітники після робочого дня, твердити, що голова завкому знає, що таке чуйність, людяність, піклування про живих людей? Незручно. Твердити щось подібне — це все одно, що на чорне говорити біле.

Взяти для прикладу хоч би того ж таки В. М. Литвина. Дійсно, Литвин кращий стахановець Києва, передовик п'ятирічки. А чи хоч раз Ви поцікавились, в яких умовах живе тов. Литвин, чи хоч раз завітали до нього додому, в заводський будинок на Третій Дачній, № 6? Де там! Така важна персона, як Євстигнєєв, і буде переобтяжувати себе такими дрібницями, як житлові умови стахановця. Ну, живе чоловік з сім'єю (чотири душі) в кімнатці на 9 кв. метрів і хай живе собі на здоров'я. Ну, протікає дах над цією кімнаткою, ну й хай собі протікає. Капає ж на Литвина, на його дружину, на його маленького сина, а не на голову завкому. В голови завкому квартира суха, простора, світла, рік у рік ремонтується кращими майстрами заводу. Сам директор Віталій Павлович тримає на контролі цей відповідальний об'єкт. Одним словом, «губа у Вас не дура».

За себе Ви вмієте постояти, а от до інших Вам байдуже. Це Ви довели не раз і не два. Коли дружина В. М. Литвина — теж працівниця заводу — поскаржилась Вам на погані житлові умови, Ви зухвало й цинічно відрізали:

— А що я — своїми штаньми накрию твою кімнату?!

Говорять: скажи мені, як ти дбаєш про інших, і я скажу тобі, який ти голова завкому. Про Вас, товаришу Євстигнєєв, можна висловитись точніше і ясніше: бездушний голова завкому!

Щира Вам порада. Коли Ваше серце ще не обросло вовною, навчіть його чуйності до наших прекрасних людей, до їх інтересів і запитів. Інакше ці прекрасні люди прекрасно прокатають Вас на вороних. Ой, прокатають! З вітерцем. І плати не візьмуть!

Прийміть низький уклін і всілякі побажання од щирого серця!

Від Вашого ПЕРЦЯ.

ОДИН ЗА ДВОХ

Мал. ВЕ-ША

— Чого це ти, Іване Петровичу, раніше байдкував одну годину в день, а тепер — дві.

— Цілком зрозуміло. Сергієнко у відпустці, і я тепер обіймаю дві посади.

Я І ПАПА

13

ЛИПНЯ 1949 року сталася в моєму житті знаменна подія: папа Пій XII відлучив мене від церкви. Відлучив, як відлучають телятко від корови. Без попередження.

Нікуди правди діти, конфлікт між нами почався досить давно, приблизно сорок років тому, коли нинішній Пій XII був молодим попом Пачеллі, а на святому престолі сидів Пій X. Кожної неділі учитель провадив нас парами у церкву монашого ордену Василіян, закликав любити фабуристого цесаря Франца-Йосифа і ненавидіти «москалів», яких, мовляв, треба до ноги вирізати.

Проте, замість бити «москалів», пан-отець волів бити нас, школярів. Якось раз пан-отець спитав мене:

— Чому святого отця називаємо Пієм?

Простодушна відповідь гласила:

— Бо святий отець любить випити.

Я й не стямився, як мій живіт опинився на монашому коліні, а священна різка викарбовувала на моєму тілі 10 заповідей.

Господь не наділив мене смиренням і, мабуть, тому, повернувшись додому, я вже з порога сказав матері:

— Плюю на папу!

Крім матері, ніхто цього не чув, але, видно, всевидючий бог доніс своєму римському намісникові, бо відтоді греко-католицька церква розпочала проти мене холодну війну.

І не тільки проти мене. Згодом я переконався, що таких грішників було чимало. До них, насамперед, належали гімназисти, які брали участь у вшануванні пам'яті Івана Франка. Для таких учитель божого закону придумав спеціальну кару: в найжорстокішу спеку він садовив їх проти сонця. На протести відповідав:

— Ага! На концерті в честь Франка ви декламували: «Ми прагнемо до сонця!» От вам і сонце. Погрійтесь!..

По-справжньому мій конфлікт із святим престолом загострився, коли я, в хвилину доброго настрою, назвав митрополита Шептицького в одному журналі мутієм свяченої водички. Цей удар був для князя греко-католицької церкви громом з ясного неба: саме тоді граф Шептицький був поглинутий папоугодним ділом підготовки антирадянського хрестового походу. Моя нетактовність викликала зрозуміле обурення: попадянки відвернулися від мене, а їх батьки порушили мій прямий зв'язок з небесами, заборонивши пускати мене до церкви. Шептицький після того попав у чорну меланхолію, і тільки прихід Гітлера до влади поставив його знову на ноги.

Кілька років по тому вмёр монс. Ратті, тобто Пій XI, і його місце зайняв новий мій противник — Пій XII. Всі знаки на небі й на землі показували, що в особі цього Пія я матиму ще запеклішого ворога, ніж два попередні, з Бенедиктом XV включно. Він бо був одним з хресних батьків третього райху, він штовхав Гітлера на війну проти СРСР, на його вимогу Пилсудський ішов вогнем і мечем проти моїх не-уніатських земляків Холмщини та Волині.

Друзі казали мені, що дні мої полічені і що я повинен чекати тепер контрудару. Як завжди в таких випадках, друзі трохи переборщили. Мокра робота була в той час у Ватикані тільки запланована. Шептицький не мав іще тоді почесної варті у вигляді гітлерівських солдатів, а його прелати ще не франтували в есесівських мундирах. Поки що я міг чекати з їх боку лише сухої роботи. Їм потрібний був привід, і вони знайшли його.

Якось у святвечір я зайшов до Олександра Гаврилюка. Над нами й під нами, праворуч і ліворуч люди колядували. Спогади дитинства завирували в душі, й, розчулені, ми вирішили перехилити чарчину. Традиційної рибки не було, але її з успіхом замінило сало. Випили по одній, і тоді Гаврилюкові заманулося запросити до столу домовласника, що мешкав опостінь. Домовласник прийняв запрошення, та, побачивши на столі сало, по-тарганячому ворухнув вусами й позадкував до дверей. Тільки тепер Гаврилюк усвідомив, що богобоязливий вусач був членом ультрамонтанського «Братства найсолодшого Ісусового серця».

Кілька днів по тому звістка про заподіяний злочин дійшла до конксисторії, а трохи згодом до конгрегації священної канцелярії в Римі. На даний знак львівська дефензива розпочала слідство. Обурення шпиків нашим святотатством не знало меж. Гаврилюк виїхав, і повістку встигли вручити лише мені. Сивоголовий агент сидів переді мною й докірливо похитував головою:

— Ваше тіло, — говорив він, — зогние в тюрмі, але чим же є тлінна плоть в порівнянні з безсмертною душею, яку ви так безжалісно губите? Сивоголовий шпик з жалю висякався й махнув безнадійно рукою.

— Йдіть, грішнику, догнуйте в тюрмі, а я буду за вас молитися. Сивоголовий шпик молився, а в тюрмі сидів я...

Минули роки. Український народ воз'єднався в єдиній державі — Українській Радянській Соціалістичній Республіці. Наплювали на папу всі західні українці й розірвали унію і готуються тепер до справжнього народного свята десятиріччя воз'єднання.

Святий престол поміняв Гітлера на Трумена, але від того мої взаємини з ним не покращали нітрохи. Навпаки. За даними, що є в моєму розпорядженні, Пій XII дізнався,

що у довгій шухляді редактора видавництва «Радянський письменник» у Києві лежить рукопис моєї антипапської книжки «Отець тьми і присні». Правда, на цей раз Пієві пощастило: рукопис лежить вже більше, ніж півроку у т. Рибача і незабаром вкрийється цвіллю, але факт лишається фактом: моя святотатська рука ще раз піднялася на пастиря пастирів... Келих гіркоти переповнився вщерть і пастирєві пастирєв не лишалось нічого іншого, як відлучити мене від своєї церкви.

Єдина моя втіха в тому, що я не самотній: разом зі мною папа відлучив щонайменше 300 мільйонів чоловік, і це дає мені змогу разом з ними всіма ще раз на повний голос заявити:

— Плюю на папу!

ЗАВОДСЬКИЙ ГУРТОЖИТКУ

Публікуємо карикатури з цехової стінної газети «КОНСТРУКТОРСКАЯ МЫСЛЬ» (завод «Ленінська кузня» — Київ), з сатиричних листівок «КРОКОДИЛ» і «ЗАЦЕПА» (видання газети «Тепловозник» — Харків) та «КРОКОДИЛ» (видання газети «Сталінець» — завод імені Сталіна — Харків).

БУВАЛЬЩИНА, А НЕ КАЗКА або НОВІ КАЗКИ ПРО СТАРІ ДІЛА

У начальника Промсектору ВРП Р. П. Сухотинського слова розходяться з ділом. На словах вона за поліпшення побутового обслуговування робітників, а на ділі — закриває майстерні по ремонту одягу, меблів тощо.

Нам Сухотинська дні і ночі
Казки невпинно бубонить:
Як ательє відкрити хочеш,
Як зможе ОРС нас обслужити.

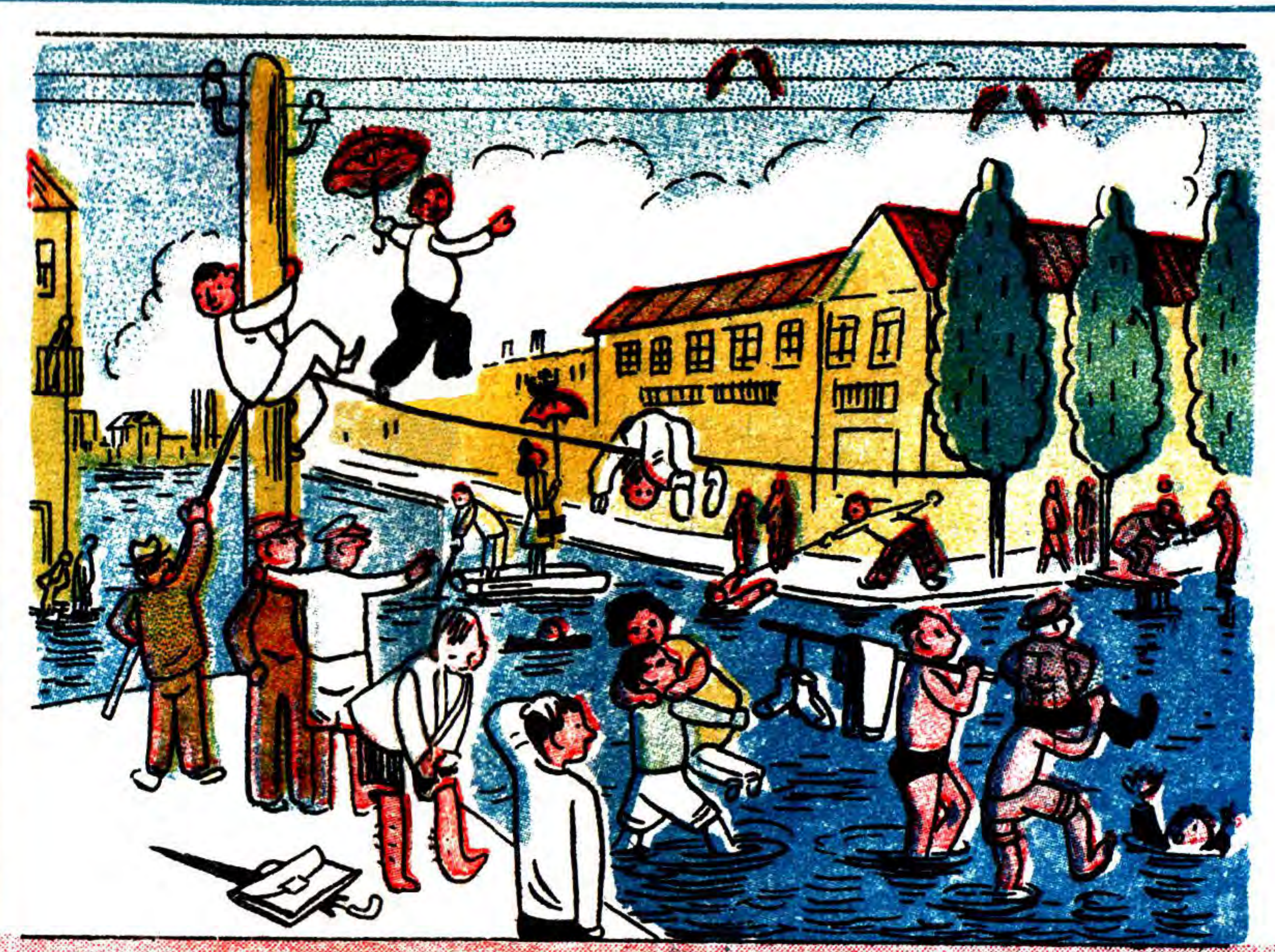
Минають дні... Вже рік минає,
Та ОРС наш спить собі та й спить,
А Сухотинська невагає,
Казки ті самі бубонить.

ВИЙШЛИ З РАМОК

Деякі робітники та інженерно-технічні працівники порушують дисципліну.

— Еге, Василью, незручно так довго байдикувати. Я вже півтори години спостерігаю, як ти куриш, а люди працюють.

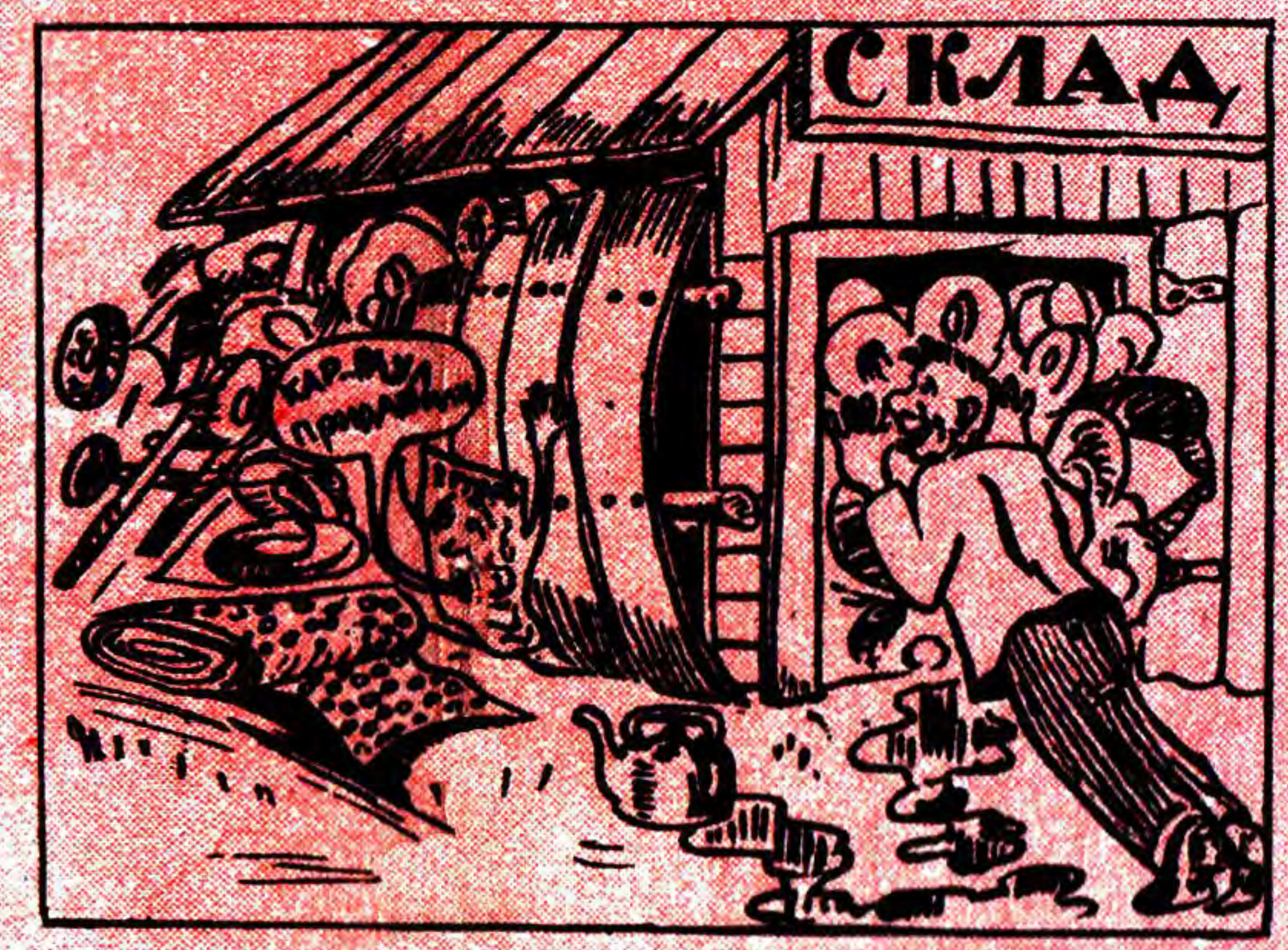

ЗАРИСОВКИ ХУДОЖНИКА

Таку картину можна спостерігати після кожного дощу на вулиці Маданівського в Києві. Робітники, інженерно-технічні працівники заводу «Ленінська кузня» форсують водну перешкоду, щоб вчасно встигнути на роботу.

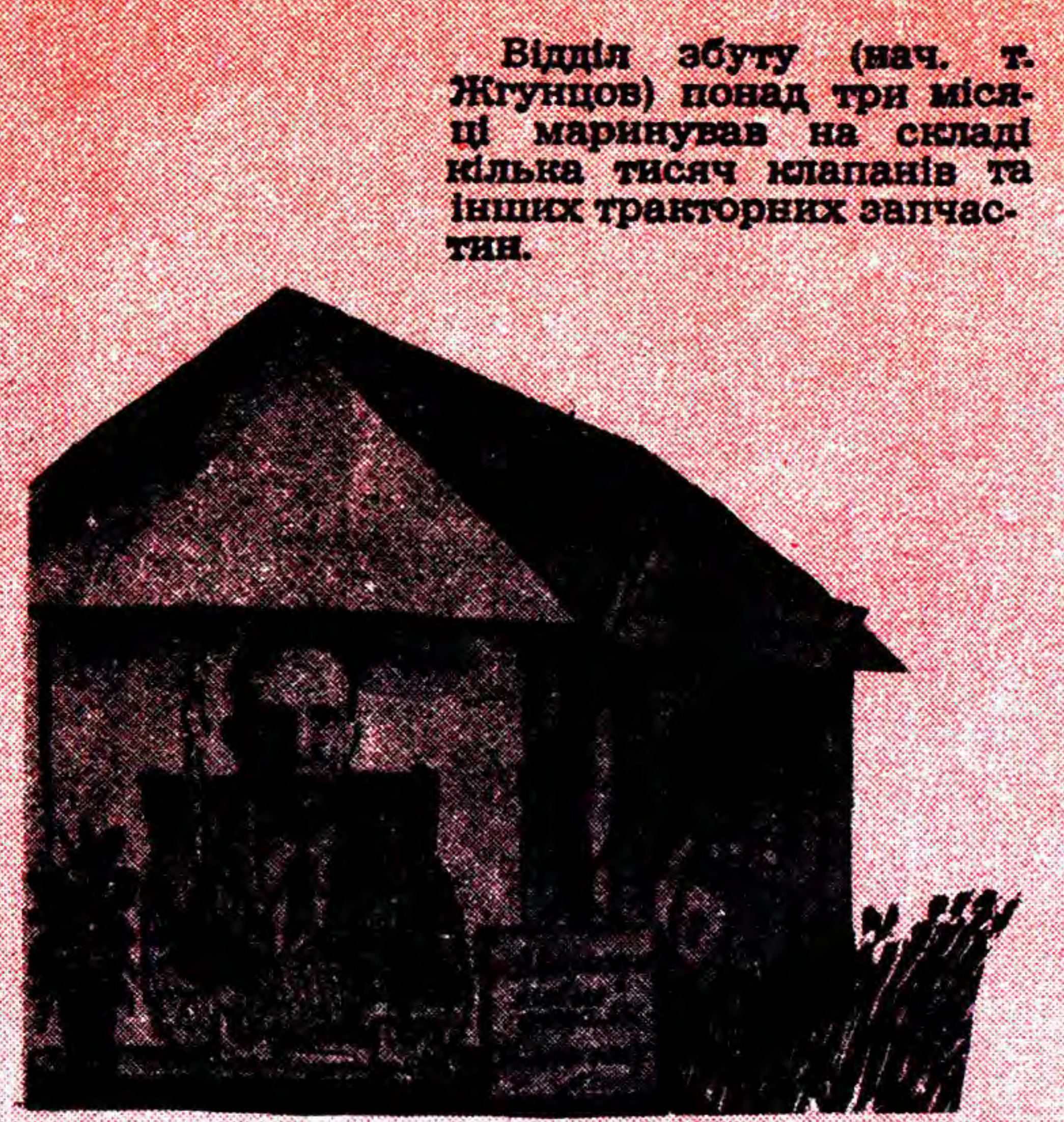
ПОВНА КОРОБОНЬКА

На складах заводу лежать без діла багато зайвих матеріалів. Таке затоварювання веде до збільшення оборотності оборотних коштів.

— Ще трохи натиснути, і сюди шестинісичний запас влізе.

ДОСВІДЧЕННЯ ЗАСОЛЬЩИК

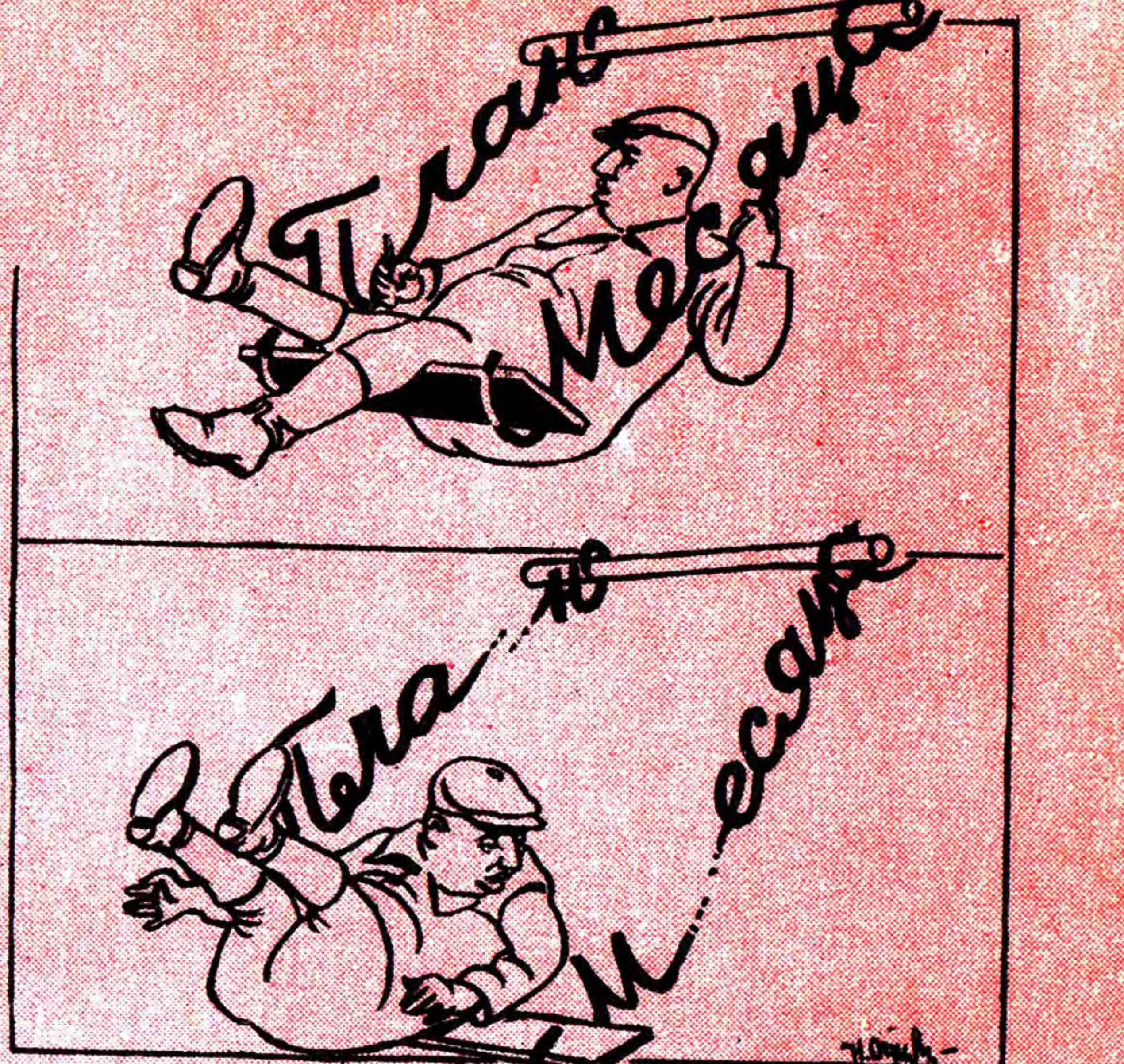
Наче риба в маринаді
Аж три місяці, з весни,
Провалилися на складі
У Жгунцова клапани.

Без ремонту простояли
Квартал сотні тракторів,
По три місяці ж чекали
Від Жгунцова клапанів.

Що ж сказати про Жгунцова,
Про діла його й дива?
Не для моди лиш на плечач
В нього, друзі, голова?

ПЛОДИ РОЗКАЧКИ

Начальники цехів тт. Лівиць, Петров і Шведов лише наприкінці місяця згадують про виконання плану. За юртовий час вони не можуть надолужити прогалине і зривають виконання плану по заводу.

Тихо гойдаючись, Лівиць
Місяць спокійно дрімає.
Тільки з цієї причини
Номенклатуру зриває.

Тяжко минали... От лихо!
Пускатели цех не робля.
Качелі гойдалися тихо...
І внаслідок стався прогали.

АЖ ДО РАНКУ ТУТ НЕ МОВКНУТЬ СЕРЕНАДИ І ПІСНІ...

У гуртожитку заводу не провадиться масово-політична робота. Комендант т. Пельніна не провадить ніякої боротьби проти хуліганів, що часто вдираються в гуртожиток.

Є Шумихіна, Горшкова
І Бударіна у нас,
Вінна С'ють і хуліганять
В гуртожитковій всь час.

Умовляли їх, просили,
Совістили — все дарма,
Комендантові ж до того,
Діла, начебто, нема.

МІРКУВАННЯ ВГОЛОС

Начальник цеху т. Вітейн байдуже ставиться до молодих робітників, зокрема до підвищення їх кваліфікації.

ВІТЕЙН. — Всюди говорять, всюди критикують, що я погано ставлюся до молодих робітників, а от ніхто не підкаже, як треба ставитися до них.

Вірепніця

Кандрат КРАПІВА

Переклад з білоруської
Максим РИЛЬСЬКИЙ

Вірепніця

РУКИ ДОВГІ...

ДИРЕКТОР радгоспу ім. Куйбішева Ямського району, Сталінської області, В. Ф. Красножон зайшов недавно до радгоспівської Ідальні. Видно, не часто жалував директор Ідальні своїми відвідинами, бо не встиг він стати на порозі, як робітниця т. Гатченко зустріла його скаргою на погане харчування.
Яких же заходів вжив директор радгоспу? Розслідував на місці скаргою робітницю? Взяв під особистий контроль роботу Ідальні? Почав щодня «брати пробу» на кухні?
Ні! В. Ф. Красножон поставив питання руба: скаржитись?! Так на ж тобі!!! — І, схопивши з столу полумисок з галушками, директор пошпурив його в обличчя т. Гатченко.
І хулігана судили? Йому керували руки?
Жартуйте! Хто ж його судитиме, коли в нього в районі приятель на приятель: і в прокуратурі, і в райвиконкомі. Не вперше вже дав він волю своїм рукам. І не вперше це сходить йому з рук. Одним словом, якщо вже вкорочувати руки хуліганові-директору, то не в районі. Тут уне треба вдаватися вище...

РЯТУЙТЕ, ПРЕМІЮЮТЬ...

(Драма в двох телеграмах)

ТЕЛЕГРАМА ПЕРША

«3 Одеси, 22 листопада 1946 року. Березівка, райвиконком, зав. культосвітвідділом.
За хорошу ініціативу березівської інтелігенції обвідділ культосвітроботи виділяє районному клубу планіно... Вручення премії відбудеться на обласному засіданні культосвітпрацівників».

ТЕЛЕГРАМА ДРУГА

«3 Одеси, 3 серпня 1949 р. Березівка, зав. райфінвідділу, копія зав. райвідділом культосвітроботи.
Безспирним порядком стягніть з Березівського райклубу за клавішний інструмент, одержаний в обласному відділі культосвітроботи, 1760 крб.»

ПІ П Т А П А П У Г А

Було
В нім церква, той притулок
богословський,
І, як ведеться, піп там жив,
Що тільки з мертвих не лупив.
Він хаптурів,
Во славен був аж попід край
Литовський:
По бороді — козел, по голосу —
Козловський.

Бувало, він у вітварі
Смикне в кутку чарчину тую
Та як затягне «алілу»,
То аж ревуть баби старі.
Ну, звісно, за той спів «небесний»
Йому, хоч плакали, а несли.
Тож повен двір у панотця —
Його любили, бач, парафіані! —
Там свинка добра, там візця,
А птаства — око не прогляне!
Чого ж іще тобі? — спитав
Отця Евлампія панок ті ж округи.
— Ну, що ж! Хіба папуга! —
І птаха той йому подарував
(Немовби попаді на втіху,
Хоч сам П' він утішав потиху).
І яось чує з неба бог —
Та що за лихо!
Співає батюшка із кимсь удвох! —

А то він, бач, до служби готувався,
І птах співати теж правчався.
За ту підмогу каналу
Солодку давано їду,
То краще він і за дячка старався:
Тягнув, як справжній співак,
І тропарі, і коздяки,
І навіть «іже жерувими»
Він подолав за зиму, —
Так наловчився папугай,
Що хоч... парафію давай!
«Свята пташнина бога славить», —
Пшла розмова серед баб, —
«Та так же добре, що могла б
Сама у церкві править». —
А тут якраз, мов на бду,
Помер достойний батя.
Покнившись жалобу в хаті
Та попутя каналу,
Який під час останнього прощання
Тяг за дячком «Надробное рыданье».
На кому смерть поставила печать,
Тому в землі, звичайно, спочиває, —
Та думать про живе — живому.
Злобилось двом у селі отому,
Та горе — нікому звичає!
Старі їм радять шлюбо відкасти,
А молоді — жадають шастя, —
Отож хоч с'як, хоч так міркуй!

Аж спало тут на думку якомусь другу:
Нема попа — візьмім папугу!
Ушкварить, пак, і він «Ісаїя, луйку!»
І от жених із молодою
Пішли, радіючи, до аналою,
Щоб шлюбний виконать закон.
Поставив свят у клітці попугая,
Спіннув насіння на амвон:
Як поклою, мовляв, то ліпше заспіває!
А попка, дия того герой,
Як гарне: «Со святими упокою!
Надробное рыданье!»
Зів'яла молода, як переспілий хліб,
А парубок могутньо рукою
Дурну пташину згріб:
«От я тебе, негідний, упокою!»
Де дівся потім птах — ніхто не відав,
Та кажуть — кіт невдахою поспідав.

* * *

Щоб добре всім було мораль тут бачить,
Я мушу байку розглумачить:
Поїхав був учений наш мастак
Кудись в Америку, за море, неборак,
У Моргана якось там навчався,
І стільки розуму набрався,
Аж ніс у нього геть задрався.
Вернувся — і як папуга той
Почав тягти «за упокою».

МЛА, ЯК БУДІВЕЛЬНИЙ МАТЕРІАЛ

ГЕНІАЛЬНИЙ російський поет О. С. Пушкін писав:
«Буря небо криє млою,
Вихрить снігом де хотя,
То завне звірноюю,
То заплаче, як дитя».

Добре бурі! У неї цієї «мли» хоч одбавляй. І вона криє нею все, що на шляху трапляється. А от у керівників Миколаївського обласного відділу підготовки масових кадрів ані мли, ані соломи, ані совісті немає. Через те цей відділ ось уже кілька років ремонтує і криє лязком Ново-одеську мікрайонну школу бухгалтерів.
Під час дощу і коли «бура небо криє» служачів школи криє штучатурка й опади. А слухачі або «заплачуть, як дитя», або «криють» Миколаївське обласне управління Міністерства сільськогосподарства.
Майбутні колгоспні радхівники у Новій Одесі готові мандрувати «де хотя», аби тільки вчистись у пристойних умовах і не скалічаться у руйнах цієї покритої небом та млою школи.

ЦИРКУЛЯЦІЯ КРОВІ

НАУКА твердить, що перець добре розганяє кров. А коли кров як слід циркулює, то й голова краще варить. Тому й хочеться перчерити адміністрацію Київської трикотажної фабрики ім. Р. Люксембург, щоб голова у неї доваривала все до краю.
Коли цей процес здійсниться, їй стане ясно, що:
1. У залах, де працюють котонні машини, має бути завжди чисто і світло, наче вдень, і повинна триматися постійна температура.
2. Підлога там повинна бути такою (не цементною, у всякому разі), щоб пил з неї не ісував цінних машин (квіти, посаджені у дворі фабрики, не врятовують стану в цехах).
3. Панчохи, на які попадо масло (з котонних машин), від чого вони стають смугастими, мов зебра, і спускаються в нижчі сорти, можна пропускати через хімічну обробку і випускати вищим сортом.
Хочемо вірити, що в адміністрації фабрики кров заціркулює з усіма наслідками, які звідси випливають.

ОГІРКИ. — Краще б нас уже зразу з'їли, ніж зимувати в таких умовах.

Київська Шахерезада

... І настала тисяча перша ніч. І сказала Шахерезада:
— О, серце мого серця, я продовжу тобі оповідання Синдбада-мореплавця!

І почавши говорити, вона сказала:
«Тоді побачили ми, що капітан кинув об землю свій тюрбан, почав бити себе по обличчю, рвати свою бороду, упав серед палуби, оповитий невимовною скорботою. «Люди добрі, — вигукнув він, — знайте, що ми і наш корабель збилися з дороги і ввійшли в інше море, де путі ми не знаємо!»

— Чули вже! — сказав серйозний інспектор промбанку.
— Тоді розкажіть щось нечуване! — попрохали любительки казок, підсовуючись до хмурнуватого інспектора.

— Прошу... — сказав він. — Тільки не ждіть смішних історій. Що може бути смішного в числах 700.000; 1.028.000; 905.000 і 139.000? І що в них спільного з пригодами вашого бородатого Синдбада-мореплавця? Я розкажу вам правду про Синдбада-будівельника, що працює в Києві, на вулиці Фрунзе, будинок № 102, і керує будівельно-монтажним управлінням «Донбаспромбуду».

І почавши говорити, він сказав:
— І, побачивши річний баланс, керуючий управлінням кинув об землю свій тюрбан, вибачте, головний убор, почав бити себе по обличчю, рвати свою бриту бороду, упав серед кабінету, оповитий невимовною скорботою. «Люди добрі! — вигукнув він, — знайте, що ми і наше управління збилися з дороги і завдали збитків державі на 700 тисяч карбованців! Посипмо ж наші голови попелом, подерімо нігтями одягу і попросімо, щоб нас виручило всемогутнє Міністерство промисловості будівельних матеріалів!»

І був рік 1946 від початку нашої ери. І перший рік від початку безгосподарської діяльності керуючого БМУ-6 Бедріна. І змілюстивило-ся всемогутнє міністерство. І поповнило воно оборотні кошти БМУ-6. І знову попливли добрі люди на чолі з Синдбадом-будівельником, погойдуючись на кривих невиконання виробничого плану.

І був рік 1947 від початку нашої ери. І рік другий від початку безгосподарської діяльності Бедріна. І побачив керуючий річний баланс. І кинув він об землю свій фетровий головний убор. І почав бити себе по обличчю. І так далі... «Ми збилися з дороги! — заволав він. — І завдали державі збитків на 1 мільйон 28 тисяч карбованців! Упадімо ж на колінні чашечки і поповземо на них просити пробачення у всемогутнього міністерства!» І змілюстивило-ся міністерство.

— Я знаю, що буде далі! — перебила голубоока любителька казок. — «І побачив керуючий річний баланс. І кинув він об землю свій тюрбан...»
— Правильно! — сказав хмуриуватий інспектор. — Був рік 1948 від початку нашої ери. І третій рік безкарної діяльності Бедріна. І збитки, завдані державі, складала 905 тисяч карбованців.

— А я скажу, що було далі! — вигукнула друга любителька казок, поблискуючи карими очима. — «І змілюстивило-ся всемогутнє міністерство. І поповнило воно оборотні кошти горе-управління в сумі... в сумі... 780 тисяч карбованців! — уточнив інспектор.

— Правильно! — зрадла кароока. — Та, проте, нічого не допомогло. «І знову впав на підлогу керуючий і кинув об землю свій фетровий тюрбан, бо збитки за перше півріччя 1949 року становили... становили...»

— 139 тисяч карбованців! — уточнив промбанківець.
— От бачите, ми зразу розгадали всю вашу казку! — вигукнули слухачки. — Це ж так просто.

— Простота, та не та — похмуро сказав промбанківець. — За кілька років Синдбад-будівельник, тобто незмінний Бедрін, сміливо лавіруючи між Сцільлою (суворою доганою з попередженням) і Харібдою (зняттям з роботи), розкидав майже три мільйони карбованців державних грошей і нічого не збудував. Найкращим кораблем для його плавання була б лава підсудних, але він волів м'яке крісло в Києві, на вулиці Фрунзе, будинок № 102. І творить Бедрін на своїх будовах чудеса, поряд яких сім чудес світу скидаються на дитячі іграшки.

— Ой, як цікаво, розкажіть! — вигукнули слухачки.
— Прошу! — відповів, пожвавішавши, промбанківець. І почавши говорити, сказав:

— Перше чудо — мавп'яча праця. По складу готової продукції за липень було списано шість кубометрів дощок, які шість разів переносилися на об'єкті в місця на місце, за що було виплачено заробітної плати 470 карбованців!

Друге чудо — здирання трьох шкур з одного вола. Робота по кілька разів оформлялася актами і за неї було подано банкові повторних рахунків на 20 тисяч карбованців!

Третє чудо — погоня за трьома зайцями. Рада міністрів наказала управлінню зосередити всі засоби й кошти на будівництві азбошиферного заводу. А Бедрін водночас «працював» на трьох об'єктах і на жодному об'єкті не виконав плану!

Четверте чудо — переливання з пустого в порожнє. Із загального пробігу автотранспорту в 43 тисячі тонно-кілометрів за шість місяців — лише 6 тисяч тонно-кілометрів машини пройшли з вантажем.

П'яте чудо — Бедрін ухитрявся однієї й тієї ж хвилини бути в різних містах. Він потай авансувався за рахунок підвіттих сум й одержував командировочні, не виїжджаючи в командировки.

Але найцікавіше — шосте чудо Адміністративно-господарськи видатки БМУ замість 45 тисяч вирости до 140 тисяч карбованців. Треба було скорочуватись. І керуючий вигадав спритний трюк. За півріччя він сплатив службовцям 7200 карбованців за рахунок робітників. Робилося це так: зарплата кладовиці Тянь-Жень платилася по наряду ніби за вантажно-розвантажну роботу. Приміром: розвантаження цегли, відкриття вагона, вивантаження пиломатеріалів і т. д. — всього на середню місячну ставку! Шоферові легкової автомашини зарплата оформлялася по наряду ніби за ремонт машини, вулканізацію камер, ремонт коліс, виготовлення гайок і т. д.

І як же після цього не назвати чудесні пригоди цього горе-керуючого «Київською Шахерезадою або тисяча другою ніччю!»

— А на кого розраховано цей цікавий трюк? — спитали ми.
— Головним чином, на прокурорів! — відповів промбанківець. — Але доки вони доберуться до м'якого крісла, насидженого Бедріном, він, боюсь, перекуржне з підвищенням на інше крісло, а на його місці восідастиме вже хтось інший весь у бедрінських боргах, як у реп'яхах, бо керуючі приходять і уходять, а збитки залишаються.

Пора вже закрити це шарашкіне будівельно-монтажне управління, як нерентабельне, збиткове, паразитичне. Скільки ще можна терпіти це підприємство по виробництву збитків?

І, закінчивши говорити, він замовк.

Петро ЛУБЕНСЬКИЙ.

м. Київ.

по дитяслах Часів-Ярського заводу ім Артема, Сталінської області:
«Сего числа вменяю вобязанность каждой работнице детских ясель
впоймать по 30-тридцать мух, а потом принести мне к концу дня для
сдачи.»

Зав. яслями КОРОСЕВА».

ТОВАРИШУ ПЕРЕЦЬ!

«Тепер не доведеться чекати на дощ», — говорили колгоспники нашої артілі «Червона нива», будуючи зрошувальну систему на артільних землях. Багато коштів, часу і сил витратили держава і колгосп на цю справу. Нарешті, закінчили. Представники монтажно-будівельної контори «Ірпінбуд» (начальник 2 дільниці т. Цивінський і виконроб т. Свиногонов) здали, а уповноважений управління експлуатації ірпінськими зрошувальними сітками т. Крусь і голова колгоспу т. Сановський прийняли всі гідротехнічні споруди і зрошувальну сітку. Але приймали вони, мабуть, їх у дощ, бо в суху погоду ні зрошувальна

директор цю свиню і тепер націляється на другу.
Нам здається, що т. Іванов встановив рекорд швидкісного вирощу-

вання свиней. Невже цей рекорд залишиться в тіні?
Т. ДАНЧЕНКО.
Тупичівський район,
Чернігівської області.

ШАНОВНИЙ ПЕРЧЕ!

Напрочуд чула людина керуючий будинками Ворошиловградського заводу ім. Жовтневої революції т. Сергеев. Є у нього дома і вода, і мило, і рушник. А він ходить невмиваний, замузаний.
— Чого це ви, товаришу Сергеев, не вмиваетесь? — питають знайомі.
— Ой, як же мені вмиватися, — відповідає напрочуд чулий керобуд, — коли в корпусах № 1 і 2 всі робітники невмивані ходять, бо ні водопроводу, ні води там немає. Вони терплять і я терпітиму.

Ми б радили т. Сергееву не терпіти, а подбати, щоб в обох корпусах була вода. Співчуття це така штука, а якої чобіт не пошнєш, ні водопровідної труби не зробиш.
ДАНІН, ВУТЕНКО, КРАВЧУК.
м. Ворошиловград.

ДРУЖЕ ПЕРЧЕ!

Весною цього року наш районний відділ культурно-освітньої роботи уклав з Ульяновської будівельною дільницею «Облсільбудтресту» договір на ремонт районної бібліотеки. Підписавши договір, начальник дільниці інженер П. Девін дав таку урочисту обіцянку:
— Бібліотеку одремонтуюмо прискореними темпами; 15 травня роботу почнемо, а 31 травня закінчимо.
І як узявся т. Девін після 31 травня прискореними темпами сипати нові обіцянки, так і досі ще не спійнявся. А бібліотека як стояла невідремontована, так і досі стоїть.
Спійня хоч ти, Перче, цей потік обіцянок т. Девіна. Може тоді піде вперед справа з ремонтом бібліотеки.
Дм. ЛАПЧЕНКО.
Ульянівський район,
Одеської області.

ПЕРЕЦЬ ДОПОМІГ

У ПЕРЦІ № 8 було вміщено замітку «Обоюдогостра ситуація». Виконком Печерської райради м. Києва повідомив, що роботу по реконструкції Ново-Тверської вулиці закінчено.

ДО ПЕРЦЯ надійшов лист про влучини працівників Колосовського

елеватора (Мостівський район на Одещині).
На прохання редакції, справу розслідувала Одеська обласна прокуратура. За розкращання верна технічний керівник елеватора Н. Вернадський та завгосп В. Сирман за суджені до 10 років позбавлення волі кожний. Директора елеватора Киселенна знято з роботи та виключено з партії.

ГРАФІК І ЯБЛУКА

З одного боку поїзд Вогуслав — Миронівка — це поїзд суто місцевого значення. Всього 18 кілометрів пролягло між обома пунктами. А з другого — це поїзд «стріла». На путі жодної станції, жодного полустаночка. «Стріла» повинна йти без зупинки.

— Ви що, — знизують плечима місцеві старожили — серйозно вирішили швидко добратися цим поїздом до Миронівки? Найвна людина! Якщо ви вже так поспішаєте, то краще йдіть пішки.

Жартуйте! — відповідає Ви і пробираєтесь у переповнений вагон. Знайшовши вільне місце «для стояння», через чверть години Ви починаєте помічати, що ваша «стріла» безнадійно стоїть. Годину. Півтори. Нарешті — ривок і гуркіт. З полиць і лав летять сонні пасажири і сулі з молоком: «стріла» стартує на Миронівку. Довго й нудно набирає вона швидкість і, не набравши, раптом — тпру! — зупиняється. Миронівка?.. Пасажири сміються.

Сад!

Попереду яблуневий сад. Довго стоїть «стріла», поки машиніст із кочегаром штурмують чужий садом і запасаються яблуками. Нарешті запаслися. Поїхали.

Хтось із пасажирів каже: «Нам ще повезло: відійшли черешні й вишні. Раніш з вишнями-черешнями поїзд зупинявся щохвилини».

Скерегоче тормоз. Нова зупинка. Що, знову сад? Ні. Дядя. Він сходить з... паровоза обліпленій клунками, мішками й кошиками. Машиніст із кочегаром, не поспішаючи, ніжно прощаються з дядею...

Гудок. Ривок. Ідемо. Без кінця й краю. Зупиняємось перед семафором.

— Тут, мабуть, довго стоятимемо, — байдуже каже провідник, — в графіка вийшли ж...

Кажуть, що ця «стріла» піде далі — до Кагарліна. А там же дорогого садів тих, садів Яблуневих! Графіком начальника Фастівського відділку Південно-Західної залізниц т. Іоніна і начальника станції Вогуслав т. Кузьміна не передбачених!

Гр. ПОЛЯННЕР.

ЧУДОДІЙ ІЗ ТРОЯНІВ

Одного травневого дня у Троянах, Осипенківського району на Запоріжжі, сталося чудо: місцева річка потекла не медом, не молоком і не водою, а... пшеницею. Але троянці не повірили в чудо і в один голос обурено заявили:

— Це хтось згноїв пшеницю і викинув у воду... Але хто?

Хочете знати, шановні троянці, хто? Представляю вам автора цього «чуда». Дивіться, ось він — директор Тролянського пункту «Заготзерна» Мосип Ілліч Шальоний! Це він згноїв 12 тонн державної пшениці і викинув їх у річку, щоб сховати кінці у воду. За все це «чудо» в Троянах Мосип Ілліч Шальоний одержав... адміністративне стягнення і продовжує працювати директором заготпункту.

Ви цікавитесь, скільки треба згноїти тонн пшениці, щоб сісти на лаву підсудних? Так вичерпну відповідь на це питання може дати Осипенківський райпрокурор, який ніяк не може закінчити слідства в цій справі. Він анає!..

Екзотичний роман у трьох картинах.

Мал. ГРІ-гор'єва

